

Köszöntő szavak

2020
I. negyedév

I. negyedév

2020. január 4.

1. ÚJ NAPTÁRI ÉV

„Szólott vala pedig az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén, mondván: Ez a hónap legyen néktek a hónapok elseje; első legyen ez néktek az esztendő hónapjai között.” (2Móz 12,1-2).

Ismét elkezdődött egy új naptári év. A felolvasott Ige is erről szól: az új, Istentől kapott idő számolásáról. Miért pontosan ez a pillanat jelölte meg az új időszak határát Izrael népe történelmében? A négy évszázados rabszolgaság után, amelyet Ábrahám leszármazottai töltöttek Egyiptomban, Isten úgy döntött, hogy újrakezd velük. Felszabadította őket és bevezette Kánaánba, a megígért földre. Tegnap még rabok voltak, mára már szabadok; tegnap még féltek és bizonytalanok voltak, mára már nem félnek és biztonságban érzik magukat. Az Istennel való új kezdet valóban új időszámolást érdemel. Bár ez a földi új kezdet nem jelenti egyben a bajok és problémák véget. Ugyanebben a fejezetben, a harmadik versben (2Móz 12,3) az áldozati bárány szükségességéről olvasunk. Ez a bárány lesz a legfontosabb jel, útjelző tábla Jézus Krisztus felé, akinek a kereszthalála lesz az alapja az utolsó „új kezdetnek”, az örökkévalóságnak. Ez a kezdet nem csak egy népet érint, hanem mindenkit, aki reagál erre a hívásra.

Ez az új naptári év mindenkinek új lendületet adhat az Úrral való járáshoz. Ismét át kell élnünk ezt a belső szabadságot, és a mélységes biztonság megtapasztalását, Isten kezének irányítása alatt. Tudjuk, hogy Isten nem gördített még el minden akadályt, és hogy még mindig a bűn uralja a Földet. De azt is tudjuk, hogy Isten országa elkezdődött és hogy Isten azt akarja, hogy ez meglátszódjon az életünkben és

a környezetünkben. Ő megígérte a jelenlétét és erejét. Miatta vagyunk igazán biztonságban - mindig és mindenben.

Aki csak elfogadja az isteni meghívást és ajánlatot, annak lehetősége van az Istennel való újrakezdéshez, hogy Krisztus szerint valóvá, új teremtéssé váljon. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden” (2Kor 5,17).

2020. január 11.

2. JÁSZOL ÉS KERESZT

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett.” (Gal 4,4)

Rogier van der Weyden (1400-1464) flamand festő lefestett egy oltárt egy ismert evangéliumi jelenettel. Ez az a jelenet volt, amikor a bölcsek letérdeltek Krisztus imádására, aki nem sokkal korábban született meg a világunkban. Ez a megjelenítés különösen az egyik részlet miatt érdekes. Krisztus születésének szokásos jelenetén kívül a figyelmes szemlélő a pajta egyik oszlopán észre fog venni egy keresztet. Úgy tűnik, hogy a művész jól megértette az evangélium lényegét. Azt akarta kifejezni, hogy a jászol és a kereszt - Krisztus tapasztalata szerint - elválaszthatatlanok. Hangsúlyozni akarta, hogy Isten azért küldte a Fiát a Földre, hogy meghaljon az elveszett emberiségért. Isten kegyelme megváltást hozott mindazok számára, akik elfogadják. Ezt az igazságot hirdette e különös gyermek, az Isten-ember megszületése.

Mit jelent ez a történelmi tény, e vallásos tanítás, ez az evangéliumi feljegyzés nekem és neked, ma? Sokan nagyon várják a karácsonyt, mert akkor „ünnepelnek” és nem dolgoznak; mások ajándékokat várnak, ismét mások pedig kellemes pillanatokat várnak a családjuk körében. Vannak olyanok is, akik az egyházakban, a karácsonyi ünnepi szolgálat során, sok fenséges érzést tapasztalnak meg a szó és a zene révén. Mindez, együtt és külön-külön, teszi ezt az ünnepet annyira élvezetessé. De itt nem szabad megállnunk.

A jászol és a kereszt üzenete teljesen másfajta örömet hoz, mint ez az átmeneti ünnepnap, amely röviden megjelenik, és aztán eltűnik. A jászol arra emlékeztet bennünket: mennyire közelítette meg Isten

Krisztusban az embert, és mennyire szerette. A keresztt megmutatja nekünk, mennyire volt hajlandó segíteni nekünk: meghalt a bűneink, mind az én, mind a te bűnöd eltörléséért. Ha hiszünk e megfeszített Isten-emberben, Jézus Krisztusban, akkor még jobban elmélyítjük Vele a kapcsolatunkat és még szorosabbá tesszük. Azt szeretné, ha naponta megtapasztalnánk az Ő közelségét. Ez az oka annak, hogy még akkor is, amikor magányosnak érezzük magunkat, osztozhatunk a betlehemi pásztoroknak bejelentett nagy örömben. Engedjük meg Krisztusnak, hogy egész évben, naponta megszülethessen a szívünkben, és átformálhasson minket az Ő képmására.

2020. január 18.

3. KÖZEL VAN AZ ÚR MINDEN ŐT HÍVÓHOZ

„Közel van az ÚR mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.” (Zsolt 145,18-RUF)

A telefon már évtizedek óta a mindennapjaink része. Talán még emlékeztek arra a pillanatra, amikor először telefonáltatok. Ma már nem is gondolkodunk azon, hogy néhány kézmozdulattal és pár szám beütésével máris beszélgethetünk valakivel, aki a világ másik végén van. Annyira megszoktuk, hogy nem is gondolkodunk azon, mennyire nagyszerű készülék. Ez és ehhez hasonló találmányok miatt az emberek közötti kommunikáció több mint egyszerű, de... úgy tűnik, mintha még sohasem lettünk volna ilyen távoliak és ennyire idegenek. Úgy tűnik, ahogy növekszik az emberek közötti szakadék, a Teremtő és az ő teremtményei közötti szakadék is egyre nagyobb. Sokan az Isten létezésében is kételkednek. Akik meg hiszik, hogy létezik, gyakran azt kérdezik: „Hallja Isten egyáltalán, amikor imádkozom hozzá? Közel van-e, és érdeklém-e Őt egyáltalán?” Különösen igaz ez a személyes válság, a baj, a betegség és a halál napjaiban.

Biztosítlak benneteket, hogy ez egy komoly félreértés! Isten soha sincs messze tőlünk! Mindig itt van, hall minket és hallgat bennünket. Ezt az Ő Szava is alátámasztja. Alig várja, hogy hívjuk és kiöntsük előtte a szívünket. Mélyen törődik mindenki problémájával és hajlandó megoldást találni. Ez az, amit a követői folyamatosan megtapasztalnak.

És kik az Ő követői? Ma már sokkal több ember vallja magát hívőnek, mint korábban. A felolvasott igehely azt mondja: „Közel az Úr mindenkihez, aki hozzá kiált, mindenkihez, aki tiszta szívből hívja“ (SZIT fordítású Biblia). Mit jelent tiszta szívből hívni Őt? Először is, Isten követői tudják és hiszik, hogy van egy élő Isten, aki minden emberrel törődik. A bűn és annak rossz következményei nem maradhatnak fenn az Ő jelenlétében. Amikor ezek a jelenségek a jellemünk részei, megakadályozzák, hogy Istenhez közeledjünk. Isten azonban gondoskodott, és áthidalta ezt a szakadékot. „Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én” (1Tim 1,15). A másik dolog az, hogy be kell ismernünk, hogy bűnösök vagyunk, meg kell vallanunk Istennek a bűneinket, s akkor Jézus áldozata eltörli azokat. Az igazság az, hogy „Isten gyermekei vagyunk” (1Ján 3,1-2). Ezért tudunk úgy beszélgetni Vele, mint gyermek az atyjával. És mindig tudjuk, hogy Isten nagyon közel van.

2020. január 25.

4. HOGYAN LEHETÜNK MEGMENTVE?

„Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!” (Lukács 18,13)

Az Ír-tenger viharos hullámai napok óta ostromolták a kikötő partját. Az egyik ponton a szélben segélyhívás érkezett. Egy gondatlan járókelő a dokkról a tengerbe esett. Néhány autó megállt, de a járművezetők nem tudták, hogyan kell segíteni, vagy nem akartak. Tehát mindenki tétova nézett a fiatal halászra, aki szintén ott időzött. Néhány autóvezető tudta, hogy valószínűleg ő a legjobb úszó a környéken. „John!”, kiáltottak neki. „Mentsd meg őt!” De a fiatalember mozdulatlanul állva szemlélte a nyílt tengert.

A fuldokló ez alatt az idő alatt erőteljesen harcolt a hullámokkal. „John, mentsd meg őt!”, hallatszott ismét a kérés. A halászlegény azonban továbbra is mozdulatlanul figyelte a fuldokló és a hullámok harcát. A férfi hirtelen eltűnt a hullámok alatt, majd visszatért. Az emberek csodálkozva figyelték a falnak támaszkodó halászt. A fuldokló erőtlenül emelgette a karját, majd eltűnt a hullámokban, aztán ismét feljött, és kétségbeesetten kapkodott levegő után. Az emberek továbbra is kiabáltak Johnnak, hogy mentse meg az embert, és immár nem

eredménytelenül. A halászlegény lassan készülődni kezdett. Levette nehéz halászcsizmáit. Ez alatt az idő alatt a szemlélődők dühös tekintettel figyelték John laza mozgását. S amikor a szegény fuldokló harmadszor is eltűnt a hullámokban, John bátran beugrott a tengerbe, bemerült, megragadta a már eszméletlen fuldoklót, és a partra húzta. Sok készséges kéz várta őket, és mások azonnal elkezdték a mesterséges lélegeztetést. „De miért vártál ilyen sokáig?”, kérdezte valaki. A halász így válaszolt: „meg kellett várnom, hogy teljesen feladja a harcot, különben engem is magával rántott volna”.

Senki se szabadulhat meg a bűntől saját erejéből. Fenntartás nélkül át kell engedni magunkat a Megváltó Jézus Krisztusnak.

2020. február 1.

5. ISTEN SZAVÁNAK BEFOLYÁSA

„Hiszen mindezeket kezem csinálta, így álltak elő mindezek; így szól az Úr. Hanem erre tekintek én, aki szegény és megtörött lelkű, és aki beszédemet rettegi.” (Ésa 66,2)

Reszkettek-e, amikor Isten beszél? Mikor érintett meg benneteket testileg legutóbb a valóság, miután a Mindenható Isten megkeresett titeket és közvetlenül beszélt veletek? János elvesztette minden erejét, amikor Isten beszélt vele (Jel 1,17); Pál a földre esett, amikor Damaszkusz felé tartva Krisztussal találkozott (ApCsel 9,4). Mózes megrémült, amikor Isten hozzá fordult (ApCsel 7,32), és Péter, amikor rájött, ki Jézus, térdre esett, ilyen szavak kíséretében: „Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok!” (Lukács 5,8).

Amikor a remegésről beszélünk, nem elsősorban a rendes félelmet értjük alatta, hanem inkább a töredelmes és alázattal teljes istenfélelem érzését, Isten fensége és nagysága előtt. Mélyebben belegondolva azért mégis mily nagyszerű, ugye, hogy az Alkotó még mindig úgy dönt, hogy tovább kommunikál velünk, a teremtményeivel? A Biblia olvasásakor szent várakozással közeledtek-e feléje, és hallgatjátok-e az életformáló szavakat, amelyeket aznap intéz hozzátok? A Biblia azt mondja, hogy „a bölcsesség kezdete az Úrnak félelme” (Péld 9,10). Vannak olyan dolgok, amelyeket csakis akkor fogtok hallani, ha ily módon közelítetek Istenhez.

A Biblia tanulmányozásakor megtapasztalhatod, hogy Istennek van valami mondanivalója közvetlenül a számodra, az olvasott versek révén. Szánj időt arra, hogy elgondolkodj azon a csodálatos valóságon, amelyről az Isten, aki szólt és létrehozta az univerzumot, most veled beszél. Elég gyakran hanyagul olvassuk a Bibliát. Ha Jézus képes volt szavakkal feltámasztani a halottakat, elhallgattatni a vihart, kiűzni a démonokat és gyógyítani a betegségeket, akkor milyen befolyással és hatással lehet az Ő szava az életünkre? Erre a lehetőségekre remegnünk kell, valóságosan és szó szerint, az Ő szavának testileg-lelkileg meg kell érintenie bennünket. Talán ismertek olyan embereket, akik nagy tisztelettel bánnak a Bibliával, mint könyvvel. Úgy vélik, hogy semmilyen más könyvet nem szabad a Bibliára helyezni. De mi van a Biblia által közvetített szavakkal és üzenetekkel, azokat hogyan kezeljük? Legközelebb, amikor megnyitod Isten Szavát, tedd azt szent várakozással.

2020. február 8.

6. ÚJÉVI ELHATÁROZÁSOK

„Mikor aztán megebédelték, monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél?” (Ján 21,15)

Igen, jól értettétek. Ma, február elején az újévi elhatározásokról beszélünk. De kezdjük előbb néhány gondolattal, a versből, amelyet János utolsó fejezetében olvastunk. Jézusnak volt egy csodálatos módszere, hogyan újítsa meg akaratumkat és lelki erőnket, miután kudarcot vallottunk. Nem aláz, és nem kritizál bennünket. Nem arra szólít fel minket, hogy hozzunk jobb döntést, és jobban, határozottabban törekedjünk. Helyette egyszerűen félre hív bennünket és csak arra kér minket, hogy erősítsük meg az iránta való szeretetünket. Ezt egy kérdéssel teszi: „Szeretsz-e engem?” Péter csúnyán cserbenhagyta az Urat, amikor a többi tanítványokkal együtt elmenekült a Gecsemáné kertből. Később nyilvánosan is tagadta, hogy ismeri Jézust. Biztosan csodálkozott is és felmerült benne a kérdés, vajon képes-e és méltó-e arra, hogy Krisztus tanítványa legyen, mivel a döntő pillanatban hűtlen volt.

Egy hónappal az után, hogy néhány újévi határozatot megfogalmaztunk magunk és mások előtt, most láthatjuk gyengeségünket. Talán késünk a Biblia sorban-olvasásával; habár elhatároztuk, hogy ebben az évben eleitől végig elolvassuk. Talán az adományaitokban voltatok hűtlenek Istenhez; esetleg a szolgálatban. Talán engedetlenek voltatok Isten Szavának. Lehet, hogy az életmódokkal tagadtátok meg Őt. Ez néhány szempont, amelyben fájdalommal észleljük, hogy kudarcot vallottunk az Úrnál ebben a rövid időszakban. Jézus azonban félre hív minket, mint Péterrel tette. Ő nem fog leszidni, lealázni minket. A kérdésével, „Szeretsz-e engem?“, azt akarja, hogy újra vizsgáljuk felül az iránta való szeretetünket. Amennyiben Péterhez hasonlóan válaszolunk, Ő meg fogja ismételni az életünkre vonatkozó akaratát. Ha igazán szerettek engem, mondta Jézus, akkor engedelmeskedtek nekem. Jézusnak nincs szüksége a mi újévi elhatározásainkra és ígéreteinkre, hogy még jobban, még erősebben, még határozottabban fogunk törekedni. Amennyiben az ilyen újévi elhatározások tavalyelőtt se működtek, az idén se fognak igazán működni. Jézus csak a szeretetünkre vágyik. Amennyiben igazán szeretjük Őt, az ideai szolgálatunk éppen olyan lesz, amilyenre Ő vágyik. „Önmagatokat tegyétek próbára” (2Kor 13,5 - RUF), de engedjétek meg azoknak, akik közel állnak hozzátok, hogy segítsenek nektek ebben. „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer 17,9 - KG)

2020. február 15.

7. FELTÉTEL NÉLKÜLI SZERETET

„És mondá az Úr nékem: Menj el újra, szeress egy asszonyt, akit szeret az ő társa és mégis házasságtörő; amint az Úr is szereti Izráel fiait...” (Hós 3,1)

Senki sem értheti meg Isten szeretetét a gyermekei iránti. Az emberi szeretet korlátozott tapasztalata megtagadja számunkra annak lehetőségét, hogy megértsük Isten, irántunk való, feltétel nélküli szeretetét. Hóseás próféta különleges tapasztalatában láthatunk valamit ebből a szeretetből.

Hóseás igaz ember volt, de az Úr azt mondta neki, hogy bűnös asszonyt vegyen feleségül. Hóseás engedelmeskedett Istennek, és fe-

leségül vette Gómert. Férfiként vigyázott rá, méltósággal és tisztelettel bánt vele. Gómer még soha nem tapasztalt ilyen jellegű szerelmet, ám hamarosan elégedetlen lett. Figyelmét és szeretetét csakhamar mások felé fordította. Különböző ügyekbe keveredett, s végül teljesen ott hagyta Hóseást. Mások kihasználták őt, úgy hogy mindenét elvesztette. És akkor eladták rabszolgának. Végül is Isten csodálatos parancsot ad Hóseásnak: „Menj és váltsd meg újra”. Annak ellenére, hogy nagyon fájdalmas és szégyenletes volt, amit Gómer tett, Isten mégis azt mondta Hóseásnak, hogy bocsásson meg neki, és fizesse meg az árát, hogy ismét hazahozhassa.

Isten üzenete világos: Amikor elutasítjuk Őt, és bizalmunkat meg az odaadásunkat másnak szenteljük, az elutasítás ugyanolyan fájdalmat okoz, mint a házasságtörés. Mindazok után, amit Isten tett értünk, elképzelhetetlen, hogy elutasítsuk Őt. Még ennél is nehezebb megérteni, hogy Isten továbbra is szeret bennünket, annak ellenére, hogy elutasítottuk, figyelmen kívül hagytuk és engedetlenek voltunk. Isten szeretete mégis annyira más a miénknél. Szeretete követ minket a bűneink mélységéig, amíg újra el nem ér bennünket. Szeretetét nem lehet elhasználni, és nem tűnhet el; bármennyire is menekülünk tőle, továbbra is követ minket. Milyen hihetetlen szeretetet tanúsított irántunk és kínált fel nekünk Isten. Elutasítjuk vagy elfogadjuk?

2020. február 22.

8. SZERTARTÁS VAGY KAPCSOLAT?

„Még csak azt sem mondták: Hol van az Úr, aki felhozott minket Egyiptom földéről, aki vezérelt minket a pusztában...” (Jer 2,6)

A kereszténység közeli kapcsolat Jézus Krisztussal; kapcsolat, amelyben növekszünk és fejlődünk. Ez nem csak tanok összessége, amelyben hinnünk kell, vagy egy sor szokás, amelyet gyakorolnunk kell; vagy a bűnök listája, amelyeket kerülnünk kell. Minden olyan tevékenységnek, amelyre Isten felszólít minket, célja, hogy fejlessze a népével való teljes szeretetkapcsolatát. Isten azért hozta létre az istentiszteletet, hogy megtapasztaljuk az Ő dicsőségét, és hogy megfelelő módon reagáljunk. Sokak számára ez formává, szertartássá és szokássá vált: csupán egy újabb találkozó, amelyre szokásból járunk. Isten

áldozati rendszert hozott létre, hogy népe kifejezhesse iránta való szeretetét. Egy kis ajándékot is sokszor azért adunk Istennek, hogy a kedvébe járjunk, és megnyugtassuk a saját lelkiismeretünket. Isten az ima révén kíván beszélgetni velünk, de az imát is gyakran csak felmondjuk, Isten hozzánk szóló üzenetének meghallgatása nélkül. Ki nyilatkoztatta nekünk a parancsolatokat jellemének kifejezéséként és a szereteteinek védelmeként, ám ezek a parancsok a legalizmus útjává válhatnak ahelyett, hogy az Atyánkkal való közösség létrehozásának eszközévé válnának, amely oltalmaz minket a pusztulástól.

Jeremiás korának emberei elégedettek voltak a szertartással, amelyben azonban Isten jelenlétét nem fedezték fel. Annyira elégedettek voltak a vallásukkal, hogy nem vették észre Isten távollétét. Lehetséges imádkozni, istentiszteleten részt venni vagy ajándékot adni, úgy, hogy közben nem tapasztaljuk meg Isten jelenlétét? Bizony lehetséges! Ez sok keresztény szomorú következtetése és tapasztalata volt. Ne fogadjatok el olyan vallási életet, amelyben nincs élő közösség Jézus Krisztussal. Kérjétek meg az Urat, hogy áldjon meg titeket az Ő jelenlétével minden tevékenységetekben. Amikor jelen van, a különbség hatalmas és észrevehető.

2020. február 29.

9. ISTEN AGYAGOT KERES

„Vajon nem cselekedhetem-e veletek úgy, mint ez a fazekas, oh, Izráel háza?”, ezt mondja az Úr. Íme, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben, oh, Izráel háza!” (Jer 18,6)

Isten tudja, hogyan hozhat üdvösséget családunknak, barátainknak, közösségünknek és világunknak. Természetesen az együttműködésre és a szabad akarat megfelelő felhasználására van szükség. Ennek megfelelően azokat az embereket keresi, akik megengedik neki, hogy az isteni munkájához szükséges eszközökké alakítsa és formálja őket. Az agyagnak nincsenek tervei, nincs szolgálati vágya, és nem vonakodik teljesíteni a neki szánt szerepet. Ő csak agyag. Rugalmas, használható, teljesen megfelel a gazdája akaratának.

Olykor izgatottan súgjuk Istennek: „Felismertem képességeimet és ajándékaimat, és most már tudom, hogyan szolgálhatlak téged velük

a legjobban!” Máskor erről értesítjük: „Tisztában vagyok a gyengeségeimmel, tehát tudom, milyen feladatokra nem vagyok képes.” És ismét, ez nem jellemző az agyagra. Istenünket nem korlátozzák a mi képességeink (2Kor 12,9-10). Olyan eszközzé alakíthat minket, amilyenre éppen szüksége van. Amikor az isteni feladathoz alázatosság kell, akkor talál magának egy alázatos szolgát. Amikor a munkájához buzgalom szükséges, akkor keres valakit, akit betölthet az Ő Lelkével. Isten a szent edényeket (eszközöket) használja, ezért azokat keresi, akik megengedik neki, hogy eltávolítsa a szennyeződéseiket. Agyagnak lenni nem egy nemes feladat. Nincs benne semmi dicsőség, nincs benne semmi dicséretes dolog, azzal a különbséggel, hogy pontosan erre van szüksége a Mindenható Istennek. Formálható, engedelmes agyagra, amely a fazekas keze nyomát követi.

Ez kemény beszédnek tűnhet. Ám akik megismerték a jóságos és szerető Istent, tudják, hogy mindebbe akaratumk szerint beleegyeztünk. „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róma 8,28). De ha hajlamos vagy elmondani a mennyei Atyádnak, hogy mit tudsz, és mit nem tudsz megtenni érte, akkor próbálj meg inkább egyetérteni az Ő tervével és megengedni neki, hogy az általa óhajtott személlyé formáljon téged. Éppen, mint az agyagot.

2020. március 7.

10. ISTEN KINYILATKOZTATÁSAIBÓL ÉLÜNK

„Mikor nincs mennyei látás, a nép elvadul; ha pedig megtartja a törvényt, oh, mely igen boldog!” (Péld 29,18)

Ez a világ az emberek terveinek és ötleteinek alapján működik. Isten emberei Isten kinyilatkoztatásaiból élnek. A világ nagy és nemes érdekek és célok elérésére törekszik. Az emberek a legnagyobb dolgokról álmodnak, amelyekben örömet találnak, és életüket abba fektetik. Az intézmények célokat és határidőket szabnak meg, majd megszervezik magukat azok elérése érdekében. Isten népe teljesen más módon működik. A keresztények Isten kinyilatkoztatása alapján szabályozzák életüket, bár számukra azok nem mindig világosak. Isten nem akarja véleményünket arról, hogy mi a legjobb a jövőnk, a

családunk, az egyházunk vagy az országunk számára. Ő azt már tudja! Fel akarja hívni a figyelmünket és feltárni nekünk, mi az ami a szívében fekszik, és mi az Ő akarata; mert gondolatai nem olyanok, mint a mi gondolataink (Ésa 55,8).

Ha az emberek az életüket nem az Isten kinyilatkoztatására alapozzák, eloszlanak. Vagyis azt teszik, amit a szemük megfelelőnek tart. Célokat tűznek ki, terveket alakítanak, majd imádkoznak Isten áldásáért. Egyes keresztények Isten akaratával ellentétes életet élnek, és mégis van bátorságuk imádkozni, és Isten áldását kérni fáradozásaikra.

Isten akaratát az életetekkel kapcsolatban csak úgy ismerhetitek meg, ha Ő maga kinyilatkoztatja a számotokra. Önerőből sohase fogjátok megismerni. És amikor mennyei Atyádtól hallod, akkor már van egy olyan életterved, amely kezdetben egyetlen elemből áll: az engedelmesség. Ahogy a bevezető Ige írója is mondta: „ha pedig megtartja a törvényt, oh, mely igen boldog!”

2020. március 14.

11. SOKKAL GAZDAGABBAN

„Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogysen mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint.” (Eféz 3,20)

Néha úgy érezzük, hogy lenyűgözhetjük Istent mindazzal, amit neki és az egyházának tettünk. De soha nem állíthatunk fel olyan nagy célt vagy próbálhatunk olyan fontos feladatot végrehajtani, hogy Isten ne tudna valami sokkal nagyobbat felajánlani, mint amit az életedben végrehajtott. A Tarsusi Saul mindenkinél sokkal keményebben dolgozott, hogy buzgólkodásával lenyűgözze Istent, ám azt kellett felfedeznie, hogy minden teljesítménye szemét volt, összehasonlítva azzal, milyen terve volt Istennek Saulussal (azaz Pállal) (Filippi 3,7-8).

Az a baj, hogy nagyon könnyen elragadtatunk a saját terveinktől, szinte beléjük szeretünk. Ha valami nemes vagy meglehetősen nehéz dolgot próbálunk tenni, akkor feltételezzük, hogy valószínűleg az életünk legnagyobb lehetőségeit éljük meg, és ezért Istennek nagyon elégedettnek kell lennie velünk. Ez mindaddig tart, amíg Isten fel nem

fed előttünk valami nagyobbat. Addig el sem tudjuk képzelni mindazt, amit életünkkel meg tud tenni, és amit el tud nálunk érni.

Emlékeztetnünk kell magunkat, hogy Isten „átfogóbb képet” lát, hogy hatalmas messze meghaladja a korlátozott ötleteinket. Félre kell tennünk a terveinket és az elvégzendő feladatainkat, bármennyire fényesek is. Soha nem szabad megelégednünk az álmainkkal, mert a legjobbak is korlátozottak. Amikor Isten útmutatásait követjük, olyan – életünkben zajló – dolgokkal fogunk bizonyosságot tenni, amelyeket csak az Ő hatalmas jelenléte magyarázhat meg. Miért lennénk elégedettek ennél kevesebbel?

2020. március 21.

12. AZ IMA FELTÁRJA ISTEN TERVÉT

„Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiment, és elment egy pusztá helyre és ott imádkozott.” (Márk 1,35)

A tanítványok, a kora reggeli órákban, gyakran úgy találtak Jézusra, hogy imádkozott. Amikor szükségük volt rá, általában tudták, hogy hol keressék. Amikor Júdás el akarta Őt árulni, a római katonákat Jézus imádkozási helyére vezette.

Amikor csak fontos döntés előtt állt, Jézus imádkozott. Amikor kísértésben volt, hogy az Atya módszerei helyett a világ módszereit kövesse, imádkozott (Máté 4). Amikor tanítványokat kellett választania, az egész éjszakát imában töltötte (Lukács 6,12). Ha Isten Fiának egy egész éjszakára volt szüksége ahhoz, hogy megismerje Isten akaratát, mennyire van nekünk szükségünk ahhoz, hogy megtudjuk, mit vár el tőlünk Isten?

Mivel Jézust gyakran nagy tömeg vette körül, tudta, hogy találnia kell egy csendes helyet, hogy tisztán hallhassa Atyja hangját. Jézus sok olyan emberrel volt körülveve, akik megpróbálták befolyásolni életének irányát. A tanítványai ott akarták őt látni, ahol a korona volt (Márk 1,37). A tömeg is meg akarta koronázni (János 6,15). A sátán megkísértette, hátha kicsikarhatja tőle a kompromisszumot (Máté 4,3). Jézus tudta, hogy a küldetése nem az, hogy ily módon vonzza a tömeget, hanem hogy engedelmes maradjon Atyjának. Éppen az ima

határozta meg Krisztus szolgálatának irányát (Lukács 6,12). Ima előzte meg a csodákat (János 11,42-43), az ima még bátorítást adott a kritikus pillanatokban (Lukács 9,28-31); az ima tette lehetővé a számára, hogy megmaradjon a keresztfelé vezető úton (Lukács 22,41-42) és az ima tartotta ott, minden fájdalom ellenére (Lukács 23,46). Kövesük Megváltónk példáját és az Istennel egyedül eltöltött idő legyen az, amely meghatározza az életünk irányát és a terveinket.

2020. március 28.

13. ISTEN SZAVÁNAK EREJE

„Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.” (Ésa 55,11)

Amikor Isten megszólal, semmi sem marad ugyanaz. Az idők kezdetén Isten szólt, és az univerzum a semmiből jött létre. Isten ugyanazt a mintát követte, amikor megteremtette a földet: Isten szólt és meglett, és jó volt (1Móz 1,3-4). Ez a minta ismétlődik az egész Bibliában. Amikor csak kinyilatkoztatta Isten az Ő terveit, minden úgy történt, ahogy megmondta, és akkor megállapított, hogy jó volt (Fil 2,13). Isten nem ajánlgat, és nem tanácsolgat. Világos elszántsággal beszél, mert azt akarja, hogy amit mondott, megfelelő eredményt hozzon.

Amikor Jézus beszélt, az, amit mondott, megtörtént. A leprások felfedezték, hogy Jézus szava gyógyulást jelent (Lukács 5,13). A vak ember felfedezte, hogy Jézus szava a szeme világának visszanyerését jelenti (Lukács 18,42). A meddő fügefakörül a tanítványok megértették, hogy Krisztus átka pusztulást jelent (Márk 11,20). A bűnösök, Jézus szava révén, bűnbocsánatot nyertek (János 8,11). Jézus hányadszorra támasztotta fel Lázárt? Mindjárt elsőre (János 11,43). Soha nem történt meg, hogy Jézus beszélt, és hogy amit mondott, nem valósult meg.

Olvastátok-e Krisztus szavait a Bibliában anélkül, hogy megtapasztaltátok volna, hogy a szavai körülöttek mindent megváltoztattak? Jézus megdorgálta a farizeusokat, mivel azt hitték, hogy a szent írások ismerete örök életet hoz a számukra. „Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok

rólam tesznek bizonyosságot” (Ján 5,39 – Magyar Bibliatársulat újfordítású Bibliája). A szót kimondó Személy megismerése helyett megelégedtek csupán a szavak megismerésével. Mennyire hatalmas az Isten szava az életünkben? A Biblia olvasása és az imádkozás során hallgassuk meg, mit mond nekünk Isten az életünkre vonatkozó akaratáról.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2019
Istentiszteleti használatra